

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., v právní věci žalobkyně **PhDr. H. P.**, bytem V. H., Š. 218, zastoupené JUDr. Petrou Vons Janulkovou, advokátkou se sídlem v Olomouci, Horní lán 1328/6, proti žalovanému **Úřadu práce ČR - krajské pobočce v Olomouci, kontaktní pracoviště Olomouc**, Vejdovského 988/4, ve věci ochrany proti nečinnosti správního orgánu,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Česká republika **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobkyně domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného, a to konkrétně stanovení povinnosti žalovanému vydat rozhodnutí o dávce státní sociální podpory příspěvku na bydlení za období od 1. 1. 2014.

Žalobkyně svoji žalobu odůvodnila tím, že u žalovaného probíhá od 29. 11. 2013 řízení o její žádosti o dávku státní sociální podpory - příspěvek na bydlení. Dne 1. 1. 2014 učinila žalobkyně u žalovaného podání, ve kterém žádala o dávku pro další období, tedy od 1. 1. 2014, kdy je rozhodným obdobím předcházející kalendářní období tj. IV. čtvrtletí roku 2013, k čemuž žalobkyně doložila údaje o výši nákladů na bydlení za IV. čtvrtletí roku 2013. Žalovaný dne 17. 3. 2014 rozhodl pouze o období od 1. 10. do 31. 12. 2013, o výši dávky za následující období nerozhodl. Žalobkyně se domáhala opatření proti nečinnosti podáními ze dne 5. 5. 2014 a 12. 5. 2014, avšak Ministerstvo práce a sociálních věcí o její žádosti nerozhodlo, pouze žalobkyni dne 23. 5. 2014 zaslalo přípis. Žalobkyně se domnívá, že její podání ze dne 1. 1. 2014 je svým obsahem žádostí o přiznání předmětné dávky a pokud měla její žádost vady, měla být žalovaným v souladu s ustanovením § 36 správního řádu vyzvána k jejich odstranění anebo měl žalovaný řízení zastavit, pokud její žádosti nebylo možné vyhovět.

Při ústním jednání žalobkyně uvedla, že má za to, že požadavek předepsaného tiskopisu je nadbytečným formalismem a z tohoto důvodu navrhla předložení věci Ústavnímu soudu.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že navrhuje zamítnutí žaloby, neboť ji považuje za nedůvodnou. Žalobkyně dne 1. 1. 2014 doručila formou elektronické pošty žalovanému podání, které dle svého obsahu tvořilo vyjádření k doplatku na bydlení, formulář k příspěvku na bydlení o příjmech za IV. čtvrtletí roku 2013 a odvolání o přerušení řízení. Jako příloha bylo v tomto dokumentu rovněž označeno „potvrzení pro účely žádosti žalobkyně o příspěvek na bydlení“ ze strany Ing. E. P., které bylo rovněž samostatně posláno žalovanému z jejího emailu. Toto potvrzení a podání Ing. E. P. však nebylo podepsáno uznávaným elektronickým podpisem v souladu se zákonem č. 227/2000 Sb., jak to vyžaduje ustanovení § 37 odst. 4 věta první správního řádu. S ohledem na skutečnost, že uvedené podání nebylo do 5 dnů podle citovaného ustanovení potvrzeno, nelze k takovému podání vůbec přihlížet. K zákonem požadovanému potvrzení správní orgán není povinen podatele vyzývat, jak bylo rovněž potvrzeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008-70. Dále žalovaný uvedl, že u žalovaného neměla žalobkyně podanou žádost o příspěvek na bydlení, tudíž neprobíhalo žádné správní řízení, k němuž by měla jakékoli doklady dokládat. Podle ustanovení § 67 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, se řízení o přiznání dávky zahajuje na základě písemné žádosti na tiskopisu předepsaném Ministerstvem práce a sociálních věcí. Dřívější žádost byla zamítnuta, což potvrdil i odvolací orgán rozhodnutím ze dne 31. 3. 2014. Nadto žalovaný uvedl, že se jedná o podání, která byla učiněna osobou, která vůbec není účastníkem řízení, a navíc k nákladům na adrese, které nemohou být předmětem správního řízení o příspěvku na bydlení s ohledem na to, že se nejedná o trvalý pobyt žalobkyně, jak vyžaduje ustanovení § 24 zákona o státní sociální podpoře.

Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně podala dne 29. 11. 2013 na předepsaném tiskopise Ministerstva práce a sociálních věcí žádost o příspěvek na bydlení, v němž uvedla, že příjmy uváděné v žádosti jsou za 3. čtvrtletí roku 2013

a dále, že žádá o přiznání dávky od 1. 10. 2013 bez uvedení, dokdy tuto dávku žádá. K žádosti doložila vyplněný formulář „Doklad o výši čtvrtletního příjmu“ za 3. čtvrtletí roku 2013. Jako trvalý pobyt měla žalobkyně uvedenu adresu B. 8, jako skutečný pobyt uvedla adresu V. H., Š. 218. K žádosti dále doplnila potvrzení o přijetí platby ve výši 5000 Kč měsíčně v období od 31. 7. do 30. 9. za náklady na bydlení vystavené Ing. E. P.. Dne 30. 12. 2013 bylo žalovanému doručeno vyjádření ředitele Územní památkové správy v Kroměříži, který uvedl, že nájemní vztah mezi žalobkyní a Územní památkovou správou byl ukončen dne 31. 10. 2013 předáním/převzetím předmětného bytu, k čemuž doložil protokol o převzetí bytu na adrese B. 8. Dne 1. 1. 2014 zaslala žalobkyně prostřednictvím datové schránky e-mail, jehož obsahem bylo vyjádření se k podkladům rozhodnutí o příspěvku na živobytí a doplatku na bydlení, dále formulář k žádosti o příspěvek na bydlení a odvolání proti usnesení o přerušení řízení ze dne 17. 12. 2013. K příspěvku na bydlení žalobkyně pod bodem ad 2) uvedla, že ke své žádosti o příspěvek na bydlení dokládá formulář o příjmech za IV. čtvrtletí roku 2013 a dále, že má za to, že nemůže podat „novou“ žádost, protože řízení bylo již zahájeno a podání nové žádosti brání překážka věci zahájené. V záznamu o doručení tohoto e-mailu je uvedeno, že byl podepsán, platnost certifikátu žalobkyně byl od 25. 6. 2013 do 15. 7. 2014. Přílohy emailu podepsány nebyly.

Dne 23. 1. 2014 bylo žalovaným rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobkyně o příspěvek na bydlení ze dne 29. 11. 2013 za období od 1. 10. 2013 bez ohraničení s odůvodněním, že není žalobkyni možné přiznat dávku, neboť nedoložila náklady na bydlení k bytu B. 8, ale náklady na byt V. H., Š. 218, což není v souladu se zákonem č. 117/1995 Sb. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala. Nadřízený orgán rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení z důvodu porušení procesních práv žalobkyně. Následně žalovaný rozhodl dne 17. 3. 2014 opět o zamítnutí žádosti žalobkyně, a to z totožného důvodu. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně opět odvolala. Ministerstvo práce a sociálních věcí její odvolání rozhodnutím ze dne 31. 3. 2014, které nabylo právní moci dne 4. 4. 2014, zamítlo a potvrdilo rozhodnutí žalovaného.

Dne 5. 5. 2014 zaslala žalobkyně návrh na přijetí opatření proti nečinnosti v řízení o dávce příspěvek na bydlení s tím, že dne 1. 1. 2014 doplnila svoji předchozí žádost o dávku příspěvek na bydlení a doložila náklady za rozhodné období IV. čtvrtletí roku 2013, a doposud nebylo rozhodnuto ani nebyla informována, jak řízení o dávce pokračuje. Pravomocně bylo rozhodnuto o zamítnutí dávky na základě skutečností týkajících se rozhodného období III. čtvrtletí roku 2013 a nikoli o dávce počítané z jiného rozhodného období. Žalovaný jí dne 6. 5. 2014 sdělil, že v současné době není vedeno žádné správní řízení ve věci příspěvku na bydlení s nárokem od 1. 1. 2014, a proto není možné aplikovat opatření proti nečinnosti. Potvrzení o přijetí platby o zaplacených nákladech na bydlení za IV. čtvrtletí roku 2013 za byt ve V. H. bylo žalovanému doručeno 3. 1. 2014 elektronickou poštou bez zaručeného elektronického podpisu z jiné emailové adresy, než jakou žalobkyně oznámila žalovanému pro komunikaci a v pěti denní lhůtě nebylo potvrzeno, nemohlo být považováno za podání ve věci. Následně žalobkyně učinila návrh na učinění opatření proti nečinnosti u Ministerstva práce a sociálních věcí, které jí dne 23. 5. 2014 sdělilo, že nečinnost žalovaného nebyla shledána, neboť má za potvrzené, že ke dni 1. 1. 2014 žalobkyně neuplatnila žádost o dávku státní sociální podpory

příspěvek na bydlení, čímž nemohlo dojít k zahájení správního řízení, jehož výsledkem by bylo vydání rozhodnutí ve věci.

Krajský soud po projednání věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, přičemž nemohl přisvědčit právnímu názoru ani jedné ze stran řízení.

Z obsahu podání žalobkyně ze dne 1. 1. 2014, části označené žalobkyní jako ad 2), které učinila e-mailem a jež bylo řádně podepsáno, je nepochybné, že žalobkyně žádá dávku příspěvek na bydlení i za další období, což vyplývá i ze skutečnosti, že jednou z příloh tohoto e-mailu je vyplněný tiskopis „Doklad o výši čtvrtletního příjmu“ za IV. čtvrtletí roku 2013, což je rozhodné období pro posouzení dávky za čtvrtletí následující, tedy od 1. 1. 2014. Nic na tom nemění skutečnost, že přílohy e-mailu elektronicky podepsány nebyly. Toto podání žalobkyně je však zjevně rozšířením původní žádosti ze dne 29. 11. 2013 a nikoli novou žádostí; ostatně tento názor zastávala v průběhu správního řízení i žalobkyně, když tímto zdůvodňovala nepodání nové žádosti. Řízení samotné bylo tedy zahájeno dne 29. 11. 2013 řádnou žádostí žalobkyně, v níž je uvedeno, že žádá o přiznání dávky státní sociální podpory – příspěvek na bydlení od 1. 10. 2013 bez uvedení doby, dokdy tuto dávku žádá. Toto řízení bylo skončeno dne 4. 4. 2014, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 31. 3. 2014, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2014. I v rozhodnutí žalovaného je doba, pro kterou bylo o dávce rozhodováno, specifikována pouze svým počátkem, a to 1. 10. 2013.

Žalovaného tak nelze shledat nečinným, neboť o žádosti žalované bylo rozhodnuto. Pokud v rozhodnutí žalovaného absentuje odůvodnění a vypořádání se s obdobím IV. čtvrtletí roku 2013 rozhodným pro dávku za I. čtvrtletí roku 2014, je to vadou rozhodnutí, nemůže to však být posouzeno jako nečinnost žalovaného.

Za situace, kdy ve věci již bylo rozhodnuto, nelze ukládat tuto povinnost správnímu orgánu opětovně. Z tohoto důvodu je žaloba na ochranu proti nečinnosti žalovaného nedůvodná a soud ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., když plně procesně úspěšný žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

Výrok o náhradě nákladů státu je odůvodněn dle ust. § 60 odst. 4 s.ř.s., neboť procesně neúspěšná žalobkyně byla rozhodnutím krajského soudu ze dne 15. 8. 2014, č. j. 65 A 14/2014-15, zcela osvobozena od soudních poplatků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 7. ledna 2015

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu